

Marek Šlechta, 60 let

Můj dialog s Mr. Parkinsonem.

Ono se řekne: Napiš něco o sobě pro klub Dialog na cestě. Zkousím si představit, jak by třeba začal Mark Twain? Určitě by zmínil Parkinsonovy zákony, aby potvrdil nebo vyloučil nějakou souvislost choroby s ekonomickou strukturou společnosti. V Anglii o tom dokonce Monty Python natočil skvělý klip Ministerstvo švihlé chůze (smích). A co by napsal Karel Čapek? Něco ve stylu setkání záhadného s nemožným. Co by napsala Lucie Bílá? Ať vás to raději mine, ale kdyby neminulo, stejně přijďte na koncert (Mám vás ráda). A co by řekl Mahátma Gándhí anebo Albert Schweitzer, asi podobně, ne-li shodně. Nauč se s tím žít a dělej dobro podle toho, jak ti to stav tvého těla a ducha dovolí. A někdy budeš možná mile překvapen. Nemilých překvapení máš dost, tak nezapomeň na ta příjemná.

Taky jsem se narodil bos (nikoliv Boss), zpívá Petr Janda v retro hitu skupiny Olympic. Tedy stručně: nahatý jsme přišli na svět a nahatý odejdeme z tohoto světa. A já mám psát o svých zážitcích mezi tím.

Slunce svítilo na vysočině, když jsme ráno šli kolem rybníka a přes křižovatku nahoru na kopec do Jednoty (tak se jmenoval obchod "se vším") na nákup. A šlo nahoru a z ostrůvků asfaltu na rozpálené špatně uježděné cestě dělalo černé rybníčky. Tehdy se ještě nosilo mlíko v butelkách. A tak, když jsme pak už jako desetiletí chodili "na nákup" sami se seznamem co bylo třeba nakoupit od maminky, tak jsme to mlíko blaženě upíjeli.

V Jednotě se pravidelně vytvořila „čekací“ fronta, protože se čekalo, až přijede chleba a pak se čekalo, až přijede mlíko. A paní prodavačka, vždy veselá a pozorná ke všem, pečlivě distribuovala chleby - kulaté i šišky - podle toho, jak si kdo objednal předešlého dne. Někdy měli zpoždění, tak jsme čekali ve frontě třeba o půl hodiny déle. Nevzpomínám si, že by někdy vynechali. Až jednou v srpnu jsme ztratili jistotu, zda vůbec přijedou. To jsme takhle stáli ve frontě, která byla pravidelně u regálu dál od okna, takže tam byl příjemný chladivý stín, zatímco venku panovalo srpnové vedro. Najednou se objevila vojenská auta, která jsme znali jen z válečných filmů. Obrněné transportéry, nákladáky, gazíky, motorky, všechno obložené větvemi a větvíčkami stromů jako maskování. A my jsme dostali strach, že se teď bude dít něco strašného, jak jsme viděli v těch filmech.

Byla to polská motorová jednotka, která měla jednoho rána po 21. srpnu 1968 namířeno do Seče u Sečské přehrady a někdo si z nich asi "vystřelil". Když se ptali na cestu, využil jazykového neporozumění a poslal je do Seče vidlaté, která je u Jarošova, jak se jmenovala a jmenuje ta vesnice na vysočině, kde jsem prožil většinu klukovských dobrodružství. Získával lásku k přírodě, přátelství a učil se a zkoušel v tatínkově dílně různé práce se dřevem a materiály.

V Pardubicích jsem chodil v LŠU na piano. Nebavilo mě to. Tomáš Rejman z Litomyšle, který jezdil s rodiči na ornitologickou chatu v Jarošově, se učil hrát na kytaru. Moc se mi líbilo, že může, kdykoliv chce, vzít nástroj s sebou, kdekoliv se zastavit a hrát a třeba i zpívat. V období dospívání jsem si od něj několikrát kytaru půjčil. Díky průpravě hry na piano mi kladení prstů na struny šlo rychle, takže během studií na VUT v Brně už jsem ji používal běžně jako doprovodný nástroj ke zpěvu, v létě na čundrech, na horách, později v křesťanské mládeži.

Ve třetím ročníku Stavební fakulty VUT Brno po dvouletém absolvování vojenské katedry jsem byl vyloučen ze závěrečného měsíčního vojenského soustředění pro neuposlechnutí rozkazu vykonávat sobotní aktivity. Po ukončení vysoké školy mě tedy čekala normální dvouletá vojna. Rozhodl jsem se, že raději půjdu do důlního provozu a podepíšu závazek do 30 let věku, abych se vyhnul vojenské službě úplně.

Během středoškolských i vysokoškolských studií i později jsem pořádal dvakrát do roka se svým bratrem Vítem a sestrou Dianou tzv. *Jarošovská setkání*. Přicházeli sem mladí lidé z různých křesťanských i jiných komunit a sympatizujících přátel. V lůně krásné přírody se otvírala témata, která byla pro otevřenou diskuzi na veřejnosti zapovězená. Buďto existoval oficiální názor a postoje anebo problém prostě neexistoval.

Do tohoto společenství přicházeli stále noví zájemci a protože velký příliv učinila katolická mládež z Pardubicka, udělali jsme po dohodě s Pavlem Pospíšilem a Zdeňkem Sychrou (významné osobnosti v katolickém společenství v Pardubicích) Jarošov jen jednou v roce a druhá akce byla ve Svatém Jiří pod patronací pátera Vacka.

V roce 1990 jsem zorganizoval petici *Podnět ke zkrácení hornického závazku místo základní vojenské služby na dobu 2 - 3 let*. 9.července 1990 přišla zpráva od místopředsedy vlády ČSFR, JUDr. Pavla Rychetského, že vláda přijala řešení, odpovídající požadavku petice.

Dalších 20 let se neslo ve znamení práce pro zahraniční firmy v oblasti stavebnictví a IT, kde jsem využil angličtinu. Státní zkoušku jsem absolvoval po ročním intenzivním kurzu na Státní jazykové škole v Brně.

Vedle zaměstnání jsem paralelně rozvíjel své aktivity v oblasti hudby a poezie.

Ze dvou manželství mám dvě dcery (Lucie 25 let a Natalie 19 let) a syna (Radomír 9 let).

Napadání na levou nohu a brkání levou nohou jsem zpočátku nevěnoval pozornost, ale rodina mne přiměla, abych se svými problémy intenzivně zabýval. Po několika měsících jsem byl diagnostikován - Parkinsonova choroba. Nemoc sice postupuje, ale díky péči lékařů, lékům, lázním, rehabilitacím a díky lidem z mého okolí, kterým se líbí moje hudba a poezie, mohu žít relativně aktivní život, samozřejmě v přizpůsobeném režimu.

Po shlédnutí filmu *Hacksaw Ridge*, vyprávějícím skutečný příběh *Desmonda Dosse*, prvního amerického vojáka, který odmítl učit se ovládat zbraň a chtěl sloužit v boji výhradně jako zdravotník, jsem si uvědomil, že v ČR tento pojem vůbec neexistuje. Neznáme, co znamená název Odmítač svědomí (Conscience Objector). V knize *Zrození hrdiny*, která byla podkladem k filmu *Hacksaw Ridge*, je tento pojem překládán "Odpírač vojenské služby se zbraní." Píšu to zde proto, že se hlásím k odkazu Desmonda Dosse při zdůvodnění mých odmítavých postojů k armádě, zbraním a zabíjení.

Jsem iniciátorem *Happeningu PAMATUJ!*, konaného každý rok 8. března (od r.2013) jako vzpomínka na největší hromadnou vraždu v historii Československa, kdy 3792 mužů, žen, dětí i starců bylo během jedné noci zavražděno v plynových komorách koncentračního tábora Osvětim - Birkenau pro svůj židovský původ.

Organizoval jsem hudební festival spirituálů s názvem *Spiritual Fest* (osm ročníků od r.2003 do r. 2010).

Moje hudební dílna je zaměřená zejména na duchovní hudbu, ať se jedná o akapellové úpravy amerických spirituálů pro vokální soubor *Geshem* a akapellovou pěťici *Let's Go!*, nebo zhudebněné texty 5., 6. a 7. kapitoly Matoušova Evangelia pod názvem *Oratorium Kázání na hoře*, nebo zhudebněné biblické Žalmy (50), nebo folkové písně v úpravě zpěv s kytarou, eventuálně ještě s dalšími nástroji. Jsem nejen autorem textu i hudby, ale i interpretem (album *Vektor naděje*).

Moje poezie se pokouší zachytit alespoň v rámci možností feeling rezonance skutečna a opravdovosti, co je někdy napínavé dobrodružství, které velmi rád s posluchači a čtenáři sdílím.

Básnické sbírky z mé dílny obsahují přírodní, milostnou, duchovní a společenskou lyriku, básně s tématem holocaust, a texty věčného boje proti lhostejnosti, alibismu, dogmatismu, konzumismu a dalším - ismům, představujících dnes také - ismy politické jako fašismus, nacismus, komunismus a další. V Pořadí 4. a 5. vyšly během uplynulých měsíců básnické sbírky *Spontanea* a *Písně hvězdných poutí*, která je věnována hudbě. Přílohou je audio CD s varhanními skladbami z mé hudební dílny.

Marek Šlechta
774685370